

... alebo o tom, že Boh vie, kto sme, akí sme, že sme deti a ráta s tým i pristupuje k nám tak, ako skutočný Otec.

BOŽIE SLOVO:

(Tit 3, 3-7)

Čítanie z listu sv. apoštola Pavla Títovi: *Aj my sme kedysi boli nerozumní a neposlušní. Blúdili sme, slúžili všelijakým žiadostiam a rozkošiam, žili sme v zlobe a závisť. Boli sme hodni opovrhnutia a vzájomne sme sa nenávideli. ⁴ Ale keď sa zjavila dobrota Boha, nášho Spasiteľa, a jeho láska k ľuďom, ⁵ spasil nás nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva, kúpeľom znovuzrodenia a obnovy v Duchu Svätom, ⁶ ktorého na nás hojne vylial skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, ⁷ aby sme, ospravedlnení jeho milosťou, boli podľa nádeje dedičmi večného života. Počuli sme Božie slovo!*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 667, 575, 545, 495, 48, 76, 729, 699)

Tak čo, ako na tom po minulej katechézke sme? Uverili sme, naozaj a srdcom, že Boh je skutočne naplnením úplne všetkých a každej jednej túžby, ktoré v sebe nosíme? Že *tento svet, naše pozemské ja, pozemský život, pozemský majetok, sláva, moc, vplyv, veľkosť, postavenie*, všetko sú len *hračkárске* napodobeniny skutočnosti, ktorá je v Bohu a pre ktorú sme boli stvorení a do ktorej nás Boh v Kristovi Ježišovi povolal, aby v Bohu to *skutočné* bolo naše, naozaj naše, všetko a úplne?

Ak hej, potom máme vieru. Uverili sme. Potom možno v tejto chvíli už prahneme celým srdcom po Bohu, po živote s Ním, spolu s Pavlom kričime srdcom i ústami: „*túžim zomrieť a byť s Kristom, a to by bolo oveľa lepšie*“ (Flp 1, 23), veď všetko pozemské už „*pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista*“ (Flp 3, 8)! Alebo aj nie? Prahneť? Neprahneme? Možno máme vieru – ale viera bez nádeje vedie k zúfalstvu a kapitulácii! A sú veci, ktoré môžu spôsobiť, že síce veríme, ale nedúfame.

Prvou je *pocit nedostatčnosti a nehodnosti*. Hovoríme: *Ale ja predsa nie som žiaden hrdina! Nevykonal som nič mimoriadne! Ako by som si mohol zaslúžiť od Boha tento dar? Nemám zaň čím zaplatiť. Musel by som isto nazhromaždiť množstvo zásluh, modlitieb a obiet a dobrých skutkov a pôstov, aby som si niečo takéto zaslúžil a mohol, v to dúfať! Kdeže, ja nemôžem ani len dúfať v niečo tak veľké a úžasné – to je len pre veľkých a vyvolených, pre svätcov. Ja? Kdeže!* S tým je spojená aj falošná a démonická predstava Boha, ktorému nič nie je dosť dobré, ktorý od nás stále vyžaduje viac a viac, ktorý je ako neľútostný a náročný *otrokár*, ktorý nás neustále poháňa bičom vydierania *citmi* (Pozri, čo som ja pre teba urobil – čo urobíš na oplátku ty?) alebo *hrozbami* (Toto nestačí, musíš dať zo seba viac, inak skončíš v Pekle!). Ale v dnešnom úryvku Písma, ktorý sme počuli v úvode, Pavol plný úžasu oznamuje svoje ohromujúce zistenie: „*spasil nás nie pre spravodlivé skutky, ktoré sme my konali, ale zo svojho milosrdenstva*“! Boh je skutočný Otec! *Rodičia sa predsa nestarajú o svoje deti preto, že im deti vopred za to nejako zaplatili. Vedia, že ich deti nič nemajú. Nie sú tým nijako prekvapení ani sklamaní. Starajú sa o svoje deti a nič za to nečakajú – pretože sa o ne nestarajú kvôli nejakému zisku, ale preto, že sú to ich deti a oni sú ich rodičia.* Boh tiež vie, že nemáme nič zo seba, „*veď kto ti dáva vyniknúť?! Čo máš, čo si nedostal*“ (1 Kor 4, 7)? Sme tí najbiednejší ničnemajúci *bedári*. Boh to vie. Sme malé deti neschopné vykonať čokoľvek naozaj veľké a skutočné – a Boh aj to vie. Dal za nás život, spasil nás a vykúpil a povolal nás jednoducho preto, že sme Jeho deti. Nie preto, že by od nás niečo očakával na oplátku či dokonca vopred, nejaké služby či zásluhy, ale preto, že On je náš Otec a my sme Jeho deti a rodičia to tak jednoducho robia, „*lebo nie deti sú povinné sporiť pre rodičov, ale rodičia pre deti*“ (2 Kor 12, 14) a Boh sám tak koná, prvý a tiež. Preto môžeme k Nemu pristúpiť len ako *deti*, bez vlastných zásluh, bez ničoho, čo by sme Mu mohli ponúknuť na oplátku. Pre *Ego* by to bolo nesmierne ponížujúce – *Ego* stále túži mať niečo vlastné, niečo zo seba, vlastnú veľkosť, vlastné zásluhy, vlastné schopnosti... Prijat' toto znamená, že túto ilúziu a *Ego* s ňou odkladáme. Neprichádzame už k Bohu ako veľkí a hodní „*dobří katolíci, ktorí si isto spásu zaslúžia*“ – ani si nezúfame, keď nás Duch usvedčí, že takí nie sme. Miesto toho prichádzame k Bohu malí, maličkí, nič nemajúci, ničoho sami od seba neschopní – „*nie že by sme boli schopní vymyslieť niečo sami od seba, akoby to bolo z nás, ale naša schopnosť je z Boha*“ (2 Kor 3, 5), zistil už Apoštol – a jediné, v čo dúfame je toto jedno: Otče! Slovy sv. Terezy z Lisieux: „*Natrafila som na slová, ktoré vyšli z úst večnej Múdrosti: Kto je malý, nech príde ku mne (Prísl 9,4). A tak som prišla, tušiac, že som našla, čo som hľadala. A pretože som chcela vedieť, môj Bože, čo si počneš s takým malým človečikom, ktorý odpovie na tvoje zavolanie, pokračovala som v pátraní, a hľa, čo som našla: "Ako keď matka teší dieťa, tak ja budem tešiť vás. Na rukách vás budem nosiť a na kolenách kolísať." (Iz 66, 13.12) Vých, ktorý ma vynesie až do neba, to sú tvoje ruky, Ježišu. Na to nepotrebujem byť väčšou. Naopak, musím zostať malou, ba stať sa ešte menšou... Toto je nádej malých duší, ktoré "bežia" po ceste detstva. Hovorím "bežia", a nie "oddychujú" na nej. Aby sme mohli kráčať po "malej ceste", musíme byť pokorní, chudobní v duchu a jednoduchí.*“

A potom je tu druhá vec: vedomie viny a hriechu. *Ako by som mohol prísť pred strašného a nemilosrdného Sudcu, keď som obťažovaný hriechom? Ako by som mohol dúfať vo všetko toto – a nie skôr v spravodlivý trest a odsúdenie?* Aj toto je ďalšia falošná a démonická predstava Boha, ktorý sleduje len naše hriechy, počíta ich, zapisuje, žiaden Mu neunikne a nakoniec spravodlivo potrestá každý jeden hriech! *Ego* sa tu znova krúti medzi snahou ospravedlniť sa a obhájiť ako svoju

jedinou nádejou – poznáme tých katolíkov, ktorí „nemajú hriechu, nič zlé nerobia, komu môžu, pomôžu...“ – a zúfalstvom z toho, že si nezaslúžime nič, iba trest a zavrhnutie. Ale ako hovorí sv. Tereza, „*byť malým znamená nestrácať odvahu kvôli svojim chybám, pretože deti často padajú*“ – a rodičia s tým rátajú! Nečakajú, že ich dieťa bude od počiatku bezchybný superman! Je normálne, že dieťa chybuje. Sú uzrozmenní s tým, že ich bude aj hnevať, trucovať, že postvára zlé veci. Rátajú s tým a prijímajú ho spolu s tým a starajú sa oň – lebo je ich dieťa. Boh koná rovnako. Vie, že sme hriešnici. Pozná každý náš hriech. Nemá o nás žiadne ilúzie. Nečaká od nás, že sa teraz hneď a sami zo seba staneme dokonalí a bezhriešni – to ani nie je v našich silách! Prijíma nás takých, akí sme, vo všetkých našich hriechoch a slabostiach a chybách a nedokonalostiach a ústami Krista nás ubezpečuje: „*Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil*“ (Jn 3, 17). Nie je v našich silách sa tohto zla v nás zbaviť a stať sa dokonalými – ale „*Pánov Duch nás premieňa na taký istý, čoraz slávnejší obraz [Krista]*“ (2 Kor 3, 18) – lebo Boh je náš Otec! Ako keď *ľudský rodič* vychováva svoje neposedné deti a pomáha im stať sa tým, čím by sa sami a bez neho nikdy stať nedokázali. To je celé tajomstvo: Otec!

A tak ani hriech nie je prekážkou medzi nami a Bohom. Nemusíme ho zatajovať, popierať, obhajovať sa, vlastne by to bolo iba na škodu. Miesto toho môžeme a musíme prísť k Bohu ako *malé deti*, nielen nič nemajúce, ale aj nedokonalé, plné chýb a hriechov, hodiť sa Mu takí, akí sme do náručia a nechať Ho, aby nás On vychovával, staral sa o nás a pomohol nám stať sa tým, čím sa sami nikdy stať nedokážeme: bohmi na obraz Boha, svätými na podobu Svätého!

UVAŽUJEME:

< Nakoľko sa nás tieto dve falošné predstavy o Bohu týkajú? A nakoľko už bežíme v ústrety Otcovi ako deti – malé, chudobné, nedokonalé, hriešne, ale deti? Podiskutujte! >